कस्त्वमसि वयं वै त्वच्छ्रेयांसः स्म इति। मा मा देवा अवोचन् अब्रुवन्निति॥

कनामवेत्तुः इन्द्राधिपत्यवेत्तुश्च आख्यायिकापुरःसरं वेदनफलं दर्शयति। "अथ वा इदं तर्हि प्रजापतौ हर आसीत्[१]। यदस्मिन्नादित्ये। तदेनमब्रवीत्। एतन्मे प्रयच्छ। अथाहमेतेषां देवानामधिपतिर्भविष्यामीति। कोऽहꣳ स्यामित्यब्रवीत्। एतत् प्रदायेति। एतत्त्वा इत्यब्रवीत्। यदेतद्ब्रवीषीति। कोह वै नाम प्रजापतिः। य एवं वेद [२]। विदुरेनं नाम्ना। तदस्मै रूक्मं कृत्वा प्रत्यमुञ्चत्। ततो वा इन्द्रो देवानामधिपतिरभवत्। य एवं वेद। अधिपतिरेव समानानां भवति" इति। अथ प्रजापतेरग्रे स्वकीयतिरस्करणात् ऊर्द्ध्वमेवं वृत्तान्तमासीत्। यदिदमिदानीमस्मिन्नादित्ये सन्तापकं तेजो दृश्यते तदिदं हरस्तस्मिन् काले प्रजापतौ आसीत्। यादृश आदित्यः अन्धकारादिभर्त्सने समर्थः। तथा प्रजापतिरपि दुष्टशिक्षायां समर्थ आसीत्। तत्तेज उद्दिश्येन्द्र एनं प्रजापतिमब्रवीत्, हे प्रजापते एतत्तेजः मह्यं प्रयच्छ। अथाहं तेजस्वी सन् एतेषां देवानामधिपतिर्भविष्यामीति। ततः प्रजापतिरिदमब्रवीत्, एतत्तेजः तुभ्यं प्रदाय कोऽस्यां अक्षमं मां को वा गणयेदित्यभिप्रायः। अथेन्द्रः प्रजापतिं प्रत्यब्रवीत्, कोऽहमित्यत्र क इत्यनेन शब्देन यदेतद्ब्रवीषीति एतदेव त्वम्। अत्र यदेतदिन्द्रेणोक्तं तदेतद्युक्तम्। क इत्येतस्य प्रजापतिनोक्तत्वात्। अत्र किंशब्दः कशब्दश्चेति